

1. פרולוג:

הסיפור שאני הולך לספר לכם עכשיו הוא סיפור אמיתי, סיפור שבאמת קרה. אני לא אומר שזה הופך אותו לסיפור מעניין יותר או איכותי יותר, בסך הכל יש סיפורים אמיתיים שהם ממש משעממים ויש סיפורים בדיוניים שהם ממש מרתקים, ובהכללה אם ניקח רגע את מאה היצירות הגדולות בכל הזמנים אז אני חושב שרובן מבוססות על דמיון המחבר ולא על סיפור אמיתי, אבל הסיפור שלי, חוץ מזה שהוא אמיתי, הוא גם מעניין וגם איכותי, חוץ מאיזה קטע אחד שהוא קצת משעמם, אבל לא הורדתי אותו בגלל שהוא "קצת משעמם" כי ככה זה עם האמת לפעמים היא קצת משעממת אבל לדעתי צריך לספר אותה כמו שהיא ולא לחשוב אם היא "כן מעניינת" או "לא מעניינת", למרות שכמו שאמרתי אצלי היא כן מעניינת, חוץ מקטע האחד הזה שהוא קצת משעמם, אבל אין מה לעשות, בקטע המשעמם, אולי קצת תצאו מריכוז, אולי יעלו לכם מחשבות אחרות בראש, אבל זה יכול לקרות גם בקטעים לא משעממים, לדוגמה אני, שראיתי בפעם הראשונה את אחותי בבית חולים עם הבן שלה, האחייך הראשון כן? אז שכבה במיטה כמו איזה תרנגולת שמרטו לה ת'נוצות, רגע מעניין לכל הדעות, אז באותו רגע עלו לי מחשבות אחרות בראש, חשבתי על בחורה אחת שקראו לה נילי, שגם בסוף גם לא היה איתה שום דבר, אבל הנקודה ברורה נכון? יכולות לעלות מחשבות אחרות בראש גם בקטעים משעממים וגם בקטעים לא משעממים, גם בסיפורים אמיתיים וגם בקטעים לא אמיתיים, בכל אופן אם בקטע המשעמם יהיה פה איזה פיהוק קטן אני אבלע את זה בהבנה.

... הבאתי פה גם כל מיני פריטים שתוכלו לראות הוכחות לאמיתיות של הדברים: לדוגמה: לדמות שלי במחזה קוראים גור קורן... עכשיו, אני באמת גור קורן, זה באמת השם שלי, אז הבאתי פה את התעודות זהות שלי. התמונה מגיל 16 אבל אפשר לזהות שזה אני לא? זאת מפית מהבית קפה איפה שישבתי עם יועד ריבה... ולא אכפת לי שאני קצת מקלקל לכם את ההפתעות בעלילה כי זה מאד חשוב לי שתבינו שזה סיפור אמיתי, יש פה את הספר של יועד ריבה כמובן, או וזאת חשבונית מהמונית שנסעתי לדירה שלו בגבעתיים... תראו זה ברור שאתם יכולים להגיד "כל אחד יכול לקחת מפית מבית קפה או איזה חשבונית של מונית, זה עוד לא הופך את כל הסיפורים שלו לאמיתיים" אז יש צדק בדברים האלה אבל אם אתם בגישה כזאת אז זה לא מתאים לי, לא מתאים לי האי-אמון הזה! מי שרוצה לעיין בפריטים, אז אחרי ההצגה אני אתן, עכשיו אני צריך את זה להצגה.

אם אתם שואלים מה כל האובססיה שלי לגבי האמת, אני הרי שחקן, אני הוכשרתי לשקר, אז השאלה במקומה. אין לי אובססיה לגבי האמת באופן כללי, נהפוך-הוא אני ממש אוהב לשקר, אבל עם הסיפור הזה כן יש לי איזו אובססיה לגבי האמת, ולא רק בגלל שזה קשור למשפחה שלי והכבוד שיש לי כלפי האנשים החיים והמתים מהמשפחה, בעיקר בגלל... שאם אני אספר לכם את הסיפור שלי ואתם תגידו לי "גור אנחנו לא מאמינים לך"... יש סיכוי שאני ממש אעלב.

2. בחדר המנהלת בביה"ס "עתידים בחולון"

נכנסת המנהלת מחזיקה בידה דף עם קורות חיים

אני בוחר להתחיל את הסיפור באפריל 2007, אחרי פסח זה יצא באותה שנה. שלחתי קורות חיים לכל מיני בתי ספר ואחד גם קרא לי לראיון עבודה. איזה בית ספר? תיכון עתידים בחולון, איפה? ברחוב ההסתדרות 20. אני בכוונה נותן את הפרטים המדויקים מהסיבות שהזכרתי בפרולוג, אם אני אראה שאתם בעניין של להאמין לי אז אני לא אשב על הפרטים כמו מניאק, טוב אני כבר לא השחקן היחיד על הבמה, כבר לא נעים לי לגזול, בואו נתחיל?

המנהלת: אז גור... גור קורן... גור, גור, איזה שם מיוחד זה... אתה אוהב שקוראים לך גורי? גורי זה מאד חמוד, אתה לא חושב? אני באופן אישי אוהבת שמות שמסתיימים בתנועה מאשר כאלה שמסתיימים בעיצור. אז מה אתה מעדיף גור או גורי?

גור: גור.

המנהלת: עומד על שלך - אני אוהבת את זה. גור, גור, גור זה גם שם חמוד, למרות העיצור... (מביטה שוב בקורות חיים) מה זה "השחף"? השחף של צ'כוב? גם את זה ביימת?

גור: הייתי עוזר במאי.

המנהלת: אוי אני זוכרת את גילה אלמגור משחקת את נינה, היא שחקנית אמיתית אתה לא חושב? זה היה מזמן, ממש מזמן, אבל אני לא אשכח איך היא לחשה... "בריס בריס" ככה קראו לו נכון?

גור: נכון בריס טריגורין.

המנהלת: איך היא לחשה את זה "בריס, בריס" רגע בלתי נשכח אתה לא חושב? מי שיחק אצלכם את בריס?

גור: ילצין.

המנהלת: מי?

גור: סתם, ניסיתי בדיחה.

המנהלת: אה... הומור - אני אוהבת את זה, אבל, חשוב להקפיד על העיתוי, אתה לא חושב? בכל אופן יש לך קורות חיים מרשימים מאד, את רוב שמות המחזות פה אני לא מכירה, אבל אני מניחה שלא המצאת, בכל אופן אני סומכת על מראה עיניים: התלבשת יפה, התגלחת, טיפוח עצמי - אני אוהבת את זה, בכל אופן השנה הבאה תהיה השנה הראשונה של מגמת התיאטרון בבית הספר, תזכיר לי לספר לך אחר כך על שיטת התקצובים החדשה של משרד החינוך, ואני מאד הייתי רוצה... (קוראת למזכירה) תיקי תדחי את הפגישה עם פרנקל ליום רביעי באחת עשרה ותתקשרי גם לצילה מהעירייה ותשאלי אותה אם היא רוצה להיות

נוכחת, רוצה להיות נוכחת שתהיה נוכחת מילה היא לא מוציאה בכל מקרה...
אתה...

גור: ... גור

המנהלת: גור... אני מקבלת אותך לעבודה, אתה נראה לי בחור רציני, אתה תשמש גם כבמאי וגם כמורה לדרמה אתה היית פעם מורה?

גור: לא, אבל אני חושב שאני יכול לעשות את זה טוב.

המנהלת: ביטחון עצמי - אני אוהבת את זה. תדע לך שזה גיל לא קל, גיל מאד

בעייתי ... תיקי תשיגי לי את אסנת מוויצ"ו, ואם היא לא עונה תשאירי לה

הודעה בנייד, הם באמת מאד מסכנים. יש להם הרבה יותר הורמונים משכל,

וחשוב מאד להיזהר איתם, אתה מכיר את הסיפור על המורה לדרמה ש... נו

בתיכון בתל אביב... שהיה המקרה המפורסם ההוא, אתה בטח יודע...

גור: זה שאמר לילדים לאונן?

המנהלת: אוי אוי אוי זה מחריד אותי רק לשמוע את המילים האלה, ותזכיר לי

לדבר איתך אחר כך על שימוש בשפה נאותה, תגיד לי אתה בתור במאי או אדם

מהתחום, איזה סיבה יש למישהו לבקש מהתלמידים שלו לעשות דבר כזה?

גור: כשאני מסתכל על זה מהצד...

המנהלת: איזה צד?! איזה צדדים יש פה? האיש הזה הוא סוטה מין! חולה מסוכן!

הוא פרוורט מהמדרגה הגבוהה ביותר, וזה הדבר האחרון שחסר לי פה בביה"ס,

ולא שאני חס וחלילה חושבת שאתה כזה, אבל אתה בחור צעיר בסך הכל...

גור: אני ממש לא צעיר.

המנהלת: תאמין לי שבשביל הילדות פה בבית ספר אתה בגיל הכי מסוכן!

לפתע נכנסת תלמידה (עוד מעט יתברר ששמה לי-מאי שמעוני)

לי-מאי: המנהלת, ניקול אמרה לי לבוא אלייך.

המנהלת: גברת לי-מאי שמעוני! אפשר להגיד שלום קודם? אפשר לבדוק עם את

מפריעה? תמיד הרצונות שלך קודמים לכל?!? אולי גם לי יש רצון גברת

שמעוני!?

לי-מאי: המנהלת סליחה על הפרעה. אני כאילו צריכה לתת לך פתק מניקול.

המנהלת: "כאילו" לתת לי? או באמת לתת לי?

לי-מאי: באמת לתת לך. מגישה לה פתק

המנהלת: תכירי זה גור... (מציצה שוב בקו"ח) גור קורן, הוא כנראה הולך להיות המורה

שלכם לדרמה בשנה הבאה, אולי גם לביים מופע קטן בסיום השנה, תזכיר לי

להציע לך משהו אחר-כך בנוגע למופע הסיום... וזאת לי-מאי שמעוני שבטוחה

שהעולם הוא המצאה שלה. נכון לי-מאי?

לי-מאי: לא כל העולם המנהלת. רק אירופה ואסיה.

המנהלת: אוי לי-מאי, לי-מאי, אני מקווה שכשתסיימי את המוסד הזה תהיה לך

קצת יותר... (קוראת בפתק) את עשית מה!?

את-הסיגריות-אלי-ועכשיו!

גור ולי-מאי מוציאים קופסת סיגריות

המנהלת: גור אתה יכול להשאיר את שלך אצלך, אבל תזכיר לי להגיד לך אחר-כך משהו בנוגע לדוגמא אישית, תקשיבי לי טוב גברת שמעוני, הברנרים במעבדה מיועדים לחימום של מבחנות בלבד ולא כדי להדליק את מקלוני המוות האלה! אני מאד מקווה שאני מובנת! אבל אני לא הולכת לדבר איתך בפורום הזה, תיקי, תקבעי לי למחר בבוקר פגישה עם מר וגברת שמעוני, תזכיר לי לספר לך אחר כך משהו על מעורבות הורים.

לי-מאי: המנהלת, אני כאילו להישאר פה?

המנהלת: לא "כאילו" להישאר פה? באמת להישאר פה! (יוצאת)

לימאי: (מחקה את המנהלת) "לא כאילו להישאר פה באמת להישאר פה" בת זונה...

גור: אז לי-מאי באיזה כיתה את?

לי-מאי: נו התחתנת?

גור: מה?

לי-מאי: התחתנת כבר?

גור: לא.

לי-מאי: אוי טטה טטה. תקשיב גור, אנחנו צריכים לדבר על, איך אומרים, עניין

רציני.

גור: טוב...

לי-מאי: תפגוש אותי בשתיים בכיכר.

גור: בקשר לשיחה עם ההורים שלך?

לי-מאי: (באידיש) אוי קין נאחס סיווט שוין נישט זאין (אוי, נחת כבר לא תהיה

לי) אתה מבין אם יפית ששו מעשנת אז כל העולם משתחוה לה אבל אם אני

רק...

המנהלת: (נכנסת) לי-מאי את יכולה ללכת הביתה ותבואי מחר בשמונה בבוקר

בדיוק עם ההורים שלך.

לי-מאי: המנהלת, את כאילו מחזירה לי את הקופסה?

המנהלת: לא "כאילו" מחזירה לך את הקופסה ולא באמת מחזירה לך את הקופסה.

שלום לי-מאי, להתראות מחר ותחשבי בבקשה טוב טוב על מה שעשית.

לי-מאי יוצאת

אתה מבין על מה אני מדברת איתך? עוד סיבה שאני רוצה שילמדו פה דרמה זה

כדי לגאול אותם מהדלות הלשונית של הדור האומלל הזה. אתה יודע כמה

"כאילו" אני שומעת ביום?

גור: סליחה, אתם מלמדים אותם אידיש בבית ספר?

המנהלת: אידיש? לא. אנגלית וערבית זה לא מספיק?

גור: הילדה הזאת אמרה לי "אוי קין נאחס סיווט..." זה באידיש לא?

המנהלת: זה בטח נדמה לך, הם מדברים כל כך לא ברור שזה נשמע כמו אידיש,
רוסית ואמהרית ביחד!
(המנהלת יוצאת)